

Qui era Adam? La vida del jove de Roses que continua desaparegut

Alt Empordà | 14-09-2026 | 09:31



Imatges d'Adam facilitades a aquest mitjà per la família / GN

Adam tenia 16 anys i havia viscut gairebé tota la seva vida a Roses. Va néixer a Girona el 17 de gener de 2010, després que els seus pares arribessin del Marroc, i temps més tard la família es va traslladar a la localitat costanera. Va ser en aquesta ciutat de l'Alt Empordà on va créixer, va estudiar, va fer els seus amics i va construir la seva vida. La vida d'un noi de poble que coneixia tothom. Vivia al barri del centre, no gaire lluny del Mercat Cobert, i estudiava a l'institut Cap Norfeu. Roses ho era tot per a ell.

La història d'Adam és la d'un adolescent amb una infància normal i feliç, segons els seus familiars, envoltat de la seva família, dels seus germans, dels seus cosins i dels amics amb qui havia crescut.

Tenia el seu grup d'amics de sempre, nois amb qui compartia bona part del seu temps. Com molts adolescents de la seva edat, gaudia d'estar amb ells. Anava a l'institut, es trobava amb els seus amics, tornava a casa i compartia temps amb la família. Li agradava el futbol, una de les seves principals aficions. Era del Barça i era fan de Lamine Yamal, amb qui s'identificava. No només perquè era jove, sinó també per l'origen de la seva família.

Quan els seus familiars intenten descriure'l, el recorden com un noi amable, educat i proper, algú disposat a ajudar quan feia falta.

També sentia interès per les motos d'aigua. El dia fatídic en què van llogar la moto a Hype Jetski no era la primera vegada que ho feien. Els propietaris del lloc els coneixien i els deixaven treure les motos tot i que fossin menors i no tinguessin el permís escrit dels seus pares.

Sabia la gent d'Hype Jetski que després, amb aquelles motos, anaven a buscar altres nois? Que se

les deixaven entre ells? Que el grup de vegades era més gran? Segons explica un amic d'Adam que prefereix mantenir-se en l'anonimat, estalviaven diners entre tots per pagar el lloguer i després, quan sortien amb les motos, anaven a buscar altres nois per la costa.

Pel que fa a la zona costanera on els joves solien coordinar-se per recollir altres menors aliens a la reserva inicial o fer torns amb ells, les investigacions policials i els rastrejos dels equips d'emergència van situar els moviments clau a l'entorn de la platja de l'Almadrava, a Roses. Aquest punt de la costa va ser identificat com un dels últims llocs on es va veure el grup de menors interactuant abans que es perdés el rastre de la moto d'aigua.

Adam va desaparèixer la tarda del 10 de juny de 2026, mentre participava en una sortida amb moto d'aigua per la badia de Roses. L'endemà, la moto d'aigua que conduïa va ser localitzada bolcada a la platja de Pals, a prop de Begur, a uns 25 quilòmetres al sud de Roses i amb un fort cop a la part posterior. D'Adam, però, no n'hi havia rastre.

Un noi gentil i amable

Una de les seves cosines, que ha estat portaveu de la família des que Adam va desaparèixer, recorda trobar-se'l sovint pels carrers de Roses. «A vegades me'l trobava quan sortia de l'institut; altres vegades, quan estava amb els seus amics». Es saludaven, parlaven un moment i cadascú continuava amb el seu dia. Eren trobades breus, d'aquelles que formen part de la rutina d'una família que comparteix el mateix poble. Fins que van deixar de produir-se.

Hi ha un record que ara adquireix un significat especial. «Adam era molt amable. Recordo les vegades que anava carregada amb les bosses de la compra i Adam s'acostava per ajudar-me. No calia ni que li ho demanés». Per a ella, aquell gest resumeix una part de la seva manera de ser: l'atenció envers els altres i la disposició a donar un cop de mà.

També perduren en la memòria les trobades familiars. No es veien cada dia, però quan coincidien parlaven i feien bromes. Adam passava temps amb els seus germans i els seus cosins. Per als seus cosins, la relació amb ell anava més enllà del que se sol descriure com un simple parentiu. Havien crescut junts i Adam era, d'alguna manera, com un germà més.

Abans de desaparèixer, Adam encara es trobava en aquella edat en què el futur no té per què estar decidit. Estudiava i gaudia de les seves aficions, però encara no havia descobert què volia fer amb la seva vida.

La seva família, però, insisteix que no vol que Adam quedi convertit en una història definida per la seva desaparició. Es lamenta en veure els comentaris racistes a les xarxes, en què importa més el seu origen que el fet que sigui un adolescent desaparegut. També es mostra agraïda pel suport de molts altres veïns de Roses que han intentat ajudar-la.

Avui la família no sap què li ha passat ni on és. Aquesta incertesa travessa tot el que expliquen sobre ell. Però, al mateix temps, hi ha una cosa que continua clara: no han deixat de buscar-lo.

I en aquesta recerca també hi ha l'esperança de tornar-lo a veure. La família vol que Adam sàpiga, allà on sigui, que no ha deixat d'ocupar un lloc central en els seus pensaments.

«Adam, volem que sàpigues que t'estimem moltíssim, que no hem deixat ni un sol moment de pensar en tu i que tampoc hem deixat de buscar-te. No sabem què t'ha passat ni on ets, però

continuem tenint l'esperança de trobar-te amb vida, de tornar-te a veure i de poder tornar-te a tenir amb nosaltres. La teva família i tota la gent que t'estima continuen esperant-te i no perdran l'esperança».

Autor: Matías Crowder